

at koncentrere Tropper paa saadanne Steder, men disse Ulemper ville ikke undgaaes ganske ved den ærede Ministers Forslag, forudsat, at hvad jeg anser for giuet, det er den ærede Ministers Mening, at Garnisonerne skulle rumme i det Mindste eet Regiment eller 4 Batailloner, og jeg tror nu, at naar det bliver fastslaaet ved Lov, at der i de og de Byer skulle garnisoneres de og de Tropper, saa ville de Ulemper, som kunne finde Sted navnlig ved Kadrenes Anbringelse, ved at finde Boliger o. s. v., vistnok ogsaa overordentlig hurtigt blive afhjulpne, og med Hensyn til at finde Lokalteter til Mandskabet, skal jeg gjøre opmærksom paa, at Forskjellen mellem den ærede Ministers Forslag og det Forslag, der, som før omtalt, blev stillet ifjor, indskrænket sig til ca. 400 Mand i nogle Maaneder, og i en Del andre Maaneder til 120 Mand. Og nu tror jeg at turde paasta, at naar man vil sammenligne, hvad 4 Regimenter eller 12 Batailloner, fordelte i 2 Garnisoner, ville koste i Lokalteter, og hvad der vil medgaa til 3 af de af Ministeren foreslaaede Regimenter, altsaa ligeledes 12 Batailloner i 3 Garnisoner, vil det vise sig, at der vil være vundet ikke lidt i økonomisk Henseende ved de førstnævnte. Jeg skal slet ikke tale om, hvad der vil være vundet i militær Henseende ved Garnisoneringen af flere Tropper i een Garnison. Det tror jeg er overordentlig helbigt for hele Befalingspersonalets Udvikling. Jeg har hermed fremsat de Bemærkninger, som Forslaget, der her foreligger i sin hele Almindelighed, har fremkaldt hos mig. Der er ganske vist enkelte Detailler, hvorom jeg, hvis det ikke var den 4de Forhandling om denne Sag, ogsaa kunde ønske at udtale mig, men det skal jeg lade ligge i Haab om, at det om nødvendigt kan komme frem paa et senere Stadium. Naar jeg med ganske faa Ord skulde gjøre Rede for det Indtryk, jeg har faaet af det foreliggende Forslag, vil jeg sige, at det har stillet sig for mig, som om det i de allerfleste og væsentligste Henseender hviler paa en sund og rigtig Tanke, og jeg haaber og venter, at det almindelig maa blive modtaget med denne Erkjendelse. Men samtidig skal jeg meget beklage, at der deri er indflydt de Bestemmelser, jeg nys har omtalt, navnlig om Organisationen og Udbannelsen af Fodfolket. Jeg nærer det Haab, at det maatte lykkes, hvis vi overhovedet kommer til at arbejde paa en Basis som denne — ogsaa ved Indkommen fra den høitærede Krigsministers Side —, at fjerne disse Ulemper, — jeg kunde kalde dem, som det ærede Medlem for Præsø Amt's 6te Valgkreds (Bosjen) gjorde — Netter paa dette i Øvrigt saa brugbare Lovforslag, Netter, hvis Fjernelse jeg tror ikke blot for mig, men for Mange ville være en Betingelse for, at man med Fortrøstning og Lid vil se dette i Øvrigt saa brugbare Lovforslag gaa over fra Forslagenes, Sbeernes og Projekternes Verden til Livets — lad os vel huske det

— baade for vort Land og vore Sønner høist alvorlige Birkelighed.

Dinesen: Jeg har begjært Ordet for al Korthed at fremsætte to almindelige Betragtninger. Det har vist sig ved de Forhandlinger, vi have ført om denne Sag i de forløbne Aar, at den største Vanskelighed ved dens Gjennemførelse er Spørgsmaalet om Garnisonstjenesten og de senere Indskaldelser af Hensyn til Dvølserne. De Indskrænkninger, der ere blevne fordrede, ere gaaet i disse Retninger, og jeg har selv været med til at fordrø, at der i disse Retninger blev gjort Indskrænkninger. Jeg mener det Samme derom som tidligere, men jeg formener, at man for at opnaa Indskrænkninger i de to af mig nævnte Retninger ikke bør vige tilbage for at gaa noget videre i Retning af at bevilge flere faste Befalingsmænd, saavel Officerer som Underofficerer, idet jeg tror, at naar vor Hær skal være i en saadan Stilling, at den hurtig kan gøres mobil, for at kunne anvendes mod den Fjende, som vil overfalde Landet, maa Hærens Kammer være faste og stærkt ordnede; Befalingsmændene bør være tilstede i et tilstrækkeligt Antal, og man bør sikkre sig, at de ere i Besiddelse af tilstrækkelig Dygtighed. Hvad dette Sidste angaar kan jeg ikke negte, at jeg i mange Retninger har nogen Tvivl med Hensyn til de Befalingsmænd i det Hele, der for Liden ere ved Hæren. Jeg drager ikke den Enkeltes Dygtighed i Tvivl, men jeg tror, at saaledes som Forholdene ere, er der en hel Del Befalingsmænd, der ere i en saadan Alder, at de kun med megen Vanskelighed kunne udføre saadanne anstrengende Tjenester, som der mulig vil blive fordret af dem. Jeg har med megen Betyrning set, i hvilken Retning Udviklingen paa dette Omraade er gaaet hos os i en lang Række af Aar. Tidligere var der aabnet Afgang for en stor Del af Hærens Befalingsmænd, saavel Officerer som Underofficerer, til at gaa over i civile Embeder. Derved gjorde man det muligt, at Befalingsmænd, som havde tabt den fysiske Bevægelighed, de maa være i Besiddelse af, men som dog endnu vare arbejdsdygtige Mænd, der godt kunne gaa over i civile Bestillinger, kunne gaa over i saadanne i Stedet for at falde Pensionskassen til Byrde. Jeg tror, at man er gaaet altfor meget bort derfra i den senere Tid. Ved at gaa tilbage dertil kunde man spare Statskassen for mange væsentlige Udgifter og sikkre Hæren, at den i en ganske anden Grad kunde være kampdygtig, end den vil kunne være, naar man ikke bevarer et saadant Forhold. Hvordan det end gaar, selv om en Befalingsmand har visse legemlige Mangler, krymper man sig dog ved at affædige ham og sætte ham paa Pension, om det end er berettiget at gjøre det, idet det er haardt for den Vedkommende saaledes at blive fjernet fra en Stilling, som han maaste